

tilfælde, at opløsningsmiddelbaserede malinger kan erstattes af vandbaserede. Jamen hvorfor skulle vi så ikke gøre det?

Vi har en præcis viden på det her område, og vi har haft den år efter år. Vi ved, at det fremkalder kræft. Der er ikke tale om, at det er Enhedslistens virkelighedsbillede. Der er tale om, at det er dokumenteret. Det er dokumenteret, at i 1937 gik Arbejdstilsynet i gang med at påpege det farlige i kvartssand, og at man såmænd kunne bruge ganske andre former for sandblæsning, som er ufarlige. Jamen hvorfor så ikke gøre det? Vi ved, at dampaffedtning med triklorætylen er farlig, og vi ved, at vandbaseret affedtning med en god omgang spuling, hård spuling, er ufarlig. Jamen hvorfor så ikke gøre det?

Det, som jeg synes er det triste ved den her debat, er, at man ikke har lyst til at bruge den viden, som samfundet har. Man lukker i og siger: Her går det godt, fru kammerherreinde.

Så kan der selvfølgelig være en anden begrundelse, som blev taget op af ministeren. Ministeren sagde – og det var også en bemærkning til Enhedslistens virkelighedsbillede – at det går fremad. Vi har fået reduceret en lang række ulykker. Ja, det er rigtigt. Men problemet for øjeblikket er, at der stadig væk er 1.000 arbejdsbetingede kræfttilfælde, og dér må vi vel spørge: Er det ikke 1.000 for mange?

Vi ved, at samtidig med, at vi står her og taler, så kommer der endnu flere farlige stoffer, fordi det, der er det fantastiske ved kapitalismen, er, at den er virkelig god til at strø om sig med endnu flere stoffer og endnu flere uønskede stoffer. Og der er jo ikke en sikker forhåndsprøvekontrol med dem. Så samtidig med, at vi har fået reduceret problemerne en lille smule, så skaffer vi flere problemer.

Jeg må sige, at jeg synes ikke, jeg har hørt nogen af ordførerne komme med alternativer til, hvordan vi kan speede kampen mod farlige stoffer op.

Der er selvfølgelig en begrundelse, som er vigtig at forholde sig til, nemlig at man siger, at vi i Danmark har den danske model, vi har samarbejdspartnere, arbejdsgivere, arbejdere – javel – og at alt skal foregå inden for den model. Men hvad er forudsætningen for, at det trods alt er lykkedes at få problemerne reduceret en gang imellem? Det er jo netop ved, at der fra venstresiden – ja altså, Enhedslisten og SF har jo været med til sammen med regeringen at lave en arbejdsmiljølov – er nogle, der presser

på. Hvor er vi henne, hvis der ikke er nogen, der presser på?

Der er nogle, der stiller det sådan op, at Enhedslisten er ude på, at vi skal have flere regler. Det var bl.a. Dansk Folkeparti, der var inde på det, ja, sågar også Centrum-Demokraterne. Nej, det er ikke vores hensigt med det her forslag, at vi skal have flere og flere regler. Vi ønsker såmænd, at den viden og de erfaringer, som lønmodtagerne har i det her samfund, bliver udnyttet. Hvorfor skulle den ikke kunne udnyttes fuldt ud?

Hvis der er en mand, der har en god idé til en metodesubstitution, at man simpelt hen overflødiggør det – f.eks. når man skal rense et skibsskrog, hvor det jo har vist sig, at vandspuling kan gøre det, og det er ufarligt – jamen hvorfor skulle vi så ikke bruge vandspuling f.eks. som erstatning for sandspuling, som gør, at en lang række af materialerne flyder ud i havnen?

Der er oven i købet gode ideer til, hvordan man kunne gøre det, men det er klart, at forudsætningen for, at arbejdsgiveren vil lytte til én, kunne jo godt være, at arbejderne fik en lille smule flere rettigheder. Det skulle vel ikke være et synspunkt, der var Socialdemokratiet helt fremmed? Jeg mener sådan set også, at det er det, der har været udgangspunktet for Socialdemokratiets dannelse, nemlig at det, at man turde åbne kæften på arbejdspladsen, hang sammen med, om man havde nogen rettigheder. Derfor var jeg en lille smule overrasket, ikke over, at man fra regeringens side afviste forslaget, men måske over, at man gjorde det så skråsikkert, som man gjorde.

Jeg vil gerne til sidst gøre opmærksom på, at når vi har fremsat det her forslag, er det for at skærpe debatten om at få gang i substitutionen. Det er vores inderste hensigt. Man kan så drøfte, hvordan det skal kunne lade sig gøre. Vi har fremlagt nogle instrumenter her. Det bliver spændende at se, hvad det er for instrumenter, regeringen fremlægger, men jeg vil godt repetere, at vi i det her samfund har kørt en diskussion år efter år om, at limning er farlig, og vi ved, at i nogle tilfælde kan mekaniske sammenføjninger gøre det – altså ikke blot hammer og søm, som Dansk Folkeparti nærmest mente, at vi mente, men simpelt hen mekanisk sammenføjning.

Vi ved også, at i nogle tilfælde – det drejer sig f.eks. om skibe, der skal repareres – har man f.eks. anvendt crawleren, der kan kravle op og